

печерський районний суд міста киева

Справа № 757/1469/16-ц

У Х В А Л А

31 жовтня 2016 року Печерський районний суд м. Києва в складі:

головуючого судді - Цокол Л.І. ,

при секретарі - Сторожук Є. Ю.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду в м. Києві клопотання Акціонерного товариства «ПОЛЬСКЕ ГУРНИЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНИЦТВО» про надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі №СА 219/13,

В С Т А Н О В И В:

Акціонерне товариство «ПОЛЬСКЕ ГУРНИЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНИЦТВО» звернулось до суду із клопотанням про надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року (Стягувачем подане відповідне клопотання про уточнення дати Арбітражного рішення) у справі №СА 219/13, зокрема заявник просить надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2014 року. Стягнути з Приватного акціонерного товариства «Девон» (код ЄДРПОУ 30780664), місцезнаходження якого: 01010, м. Київ, вул. Московська, будинок 24, кв. 21, на користь Акціонерного Товариства «Польске гурніцтво нафтове і газовніцтво» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.) , юридична особа за законодавством Республіки Польща (податковий ідентифікаційний номер 5250008028), місцезнаходження якого: 01-224, Польща, м. Варшава, вул. Марціна Каспшака 25 (Polska, Warszawa, 01-224, ul. Marcina Kasprzaka, nr. 25): 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16%, починаючи від 30 вересня 2013 року до дня оплати в еквіваленті у гривні за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали, та 295 136, 00 польських злотих в еквіваленті у гривні за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

Клопотання обґрунтовано наступним. 14 травня 2014 року Арбітражний суд при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві (надалі - Арбітражний суд) виніс рішення у справі СА 219/13 (надалі - Рішення) за позовом Акціонерного товариства «ПОЛЬСКЕ ГУРНИЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНИЦТВО» (надалі - Стягувач) до Приватного акціонерного товариства «Девон» (надалі - Боржник). Зазначеним Рішенням Арбітражний Суд постановив стягнути на користь Стягувача наступні суми:

- 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16% від дати подання позову, тобто 30 вересня 2013 року, до дня оплати;

- процедурні витрати в третейському суді у розмірі 295 136, 00 злотих, включно з витратами на представництво у процесу в максимальному розмірі відповідно до регламенту арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у сумі 20 000 злотих.

Станом на дату даного клопотання, Рішення не було скасовано або виконано. Зважаючи на ігнорування Боржником обов'язкового для нього Рішення, існує об'єктивна необхідність у виконанні Рішення у примусовому порядку.

Відповідно до [статті 390 Цивільного процесуального кодексу України](#) (надалі - «ЦПК»):

«Рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності».

Як визначено [Постановою Пленуму Верховного Суду України № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» від 24 грудня 1999 року](#), таким міжнародним договором, серед інших, є Нью-Йоркська Конвенція «Про визнання та виконання іноземній арбітражних рішень» від 10 червня 1958 року (надалі - «Конвенція»), Вказана Конвенція 10 жовтня 1960 року була ратифікована Україною та 3 жовтня 1961 року - Республікою Польща .

Згідно з положеннями частини 1 [статті 392 ЦПК](#), «питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника».

Зважаючи на те, що згідно витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців серія № 21600801 від 11 січня 2016 року , Боржник знаходиться за адресою: 01010, м. Київ, вул. Московська, будинок 24, квартира 21, розгляд даного клопотання належить до компетенції Печерського районного суду міста Києва.

Статтею II Конвенції визначено, що: «Кожна Договірна Держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов'язуються передавати до арбітражу всі або будь-які спори, що виникли або можуть виникнути між ним у зв'язку з якимось конкретним договірним чи іншим правовідношенням, об'єкт якого може бути предметом арбітражного розгляду.

Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, чи таку, що міститься в обміні листами або телеграмами».

Так, між Стягувачем та Боржником було укладено Договір про позику на фінансування пошукових робіт на родовищі «Сахалінське» у Харківській області в Україні № 839/2001 від 25 квітня 2001 року (надалі - «Договір»), В подальшому, Стягувачем та Боржником було укладено Доповнення № 2 від 20 вересня 2005 року , яке є невід'ємною частиною Договору та яким було внесено зміни до нього. Так, серед іншого, в частині 3 статті 2 Доповнення № 2, сторони вирішили доповнити Договір пунктом 3.6 такого змісту:

«Будь-які спори, які виникають відповідно до Договору і цієї Угоди, будуть вирішуватися шляхом досягнення компромісу. Якщо сторони не дійдуть згоди щодо узгодженої позиції протягом 30 днів з моменту першої спроби мирного врегулювання - спір буде розглянуто в Арбітражному Суді при Національній торгово-промисловій ... палаті у Варшаві, відповідно до Регламенту цього Суду. Арбітражний розгляд буде вестися польською мовою».

Враховуючи те, що пунктом 3.6 Договору, зміненого Доповненням № 2, Стягувач та Боржник, «зобов'язались передавати в арбітраж усі або будь-які спори, що виникли чи можуть виникнути між ними» у зв'язку з Договором, вищенаведена угода є арбітражним застереженням в розумінні статті II Конвенції. З огляду на зазначене, Арбітражний суд при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві був уповноважений розглядати спір у справі СА 219/13 між Стягувачем та Боржником та правомірно виніс Рішення.

Згідно положень частини 2 [статті 394 ЦПК](#), «до клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду додаються документи, передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України».

Відповідно до положень частини 1 статті IV Конвенції: «Для отримання згаданого у попередній статті визнання і приведення до виконання, сторона, що запитує визнання та приведення до виконання, при поданні такого прохання надає: належним чином засвідчене оригінальне арбітражне рішення, або його належним чином засвідчену копію; оригінальну угоду, згадану у статті II, або її належним чином засвідчену копію». Зважаючи на зазначені вимоги Конвенції та ЦПК, цим Стягувач додав до клопотання належним чином засвідчені копії: Рішення Арбітражного Суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 14 травня 2014 року, та Доповнення № 2 від 20 вересня 2005 року до Договору про позику на фінансування пошукових робіт на родовищі «Сахалінське» у Харківській області в Україні № 839/2001 від 25 квітня 2001 року.

У поданому клопотанні Стягувач наголошував, що підстави для відмови у визнанні та виконанні Рішення, передбачені [статтею 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж»](#) та статтею V Конвенції, відсутні.

Частиною 8 [статті 395 ЦПК](#) визначено: «Якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, суд, який розглядає це клопотання, визначає суму в національній валюті за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали».

Під час судового розгляду клопотання представник Стягувача Погружальська К.В. підтримала викладені у ньому обставини, надавши додаткові письмові пояснення в обґрунтування правомірності поданого клопотання та на заперечення представника Боржника щодо неможливості задоволення поданого клопотання. Так, представник звертала увагу суду на неприпустимість врахування позиції представника Боржника щодо застосування відсоткової ставки визначеної договором, оскільки дане питання вирішено між сторонами укладеними правочинами, а крім того було предметом під час розгляду справи Арбітражним Судом. Представник наголошувала на неприпустимість надання оцінки прийнятого рішення, а також про відсутність в цьому випадку порушення публічного порядку України.

Представник боржника ПАТ «ДЕВОН» Чижик В.М. заперечував проти задоволення клопотання та відповідно надання дозволу на виконання рішення Арбітражного Суду, оскільки останнє не відповідає вимогам [ст. 394 ЦПК України](#) та Конвенції про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень, укладених у м. Нью-Йорк в 1958р. (надалі - Нью-Йоркська Конвенція). Так, представник наголошував на тому, що до клопотання не додано ні оригіналу ні належним чином засвідченої копії арбітражного застереження чи арбітражної угоди між сторонами, а отже подане клопотання не відповідає пункту b частини 1 статті IV та статті II Нью-Йоркській Конвенції. Відсутні відомості про те, коли рішення суду вступає в силу, що є порушенням п2 ч3 [ст.394 ЦПК України](#). Крім того, представник зазначив, що Стягувачем не надано документ, який засвідчує, що Боржник був належним чином повідомлений про час і місце розгляду справи, що є порушенням п3 ч3 [ст.394 ЦПК України](#). Крім цього основним запереченням Боржника висловлено те, що рішення, прийняте Арбітражним судом від 15.05.2014р. суперечить публічному порядку України і не може бути визнане та звернене до примусового виконання згідно із пунктом b частини 2 статті V Нью-Йоркській Конвенції та п2 ч1 [ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж»](#). Так, представник наголошував на тому, що розрахунок відсотків в розмірі 16% річних перевищує максимальну ставку нарахування відсотків, визначену постановою НБУ 03.08.2004р. №363, оскільки такий відсоток на території України встановлено не вище 11 %річних. Отже вказане рішення порушує обов'язкову норму публічного права нормативного акту НБУ і не може бути виконаним на території України. При цьому, 30.09.2010р. закінчився строк дії Договору позики, встановлений додатком до Договору від 15.04.2010р., тому нарахування відсотків на основну суму позики за період з 30.09.2010р. до 30.09.2013р. є безпідставним.

Вислухавши пояснення представників Стягувача та Боржника Погружальську К.В. та Чижика В.М., дослідивши надані письмові докази, суд прийшов до наступного висновку.

Згідно [ст. 391 ЦПК України](#) рішення іноземного суду може бути пред'явлено до примусового виконання в Україні протягом трьох років з дня набрання ним законної сили, за винятком рішення про стягнення періодичних платежів, яке може бути пред'явлено до примусового виконання протягом усього строку проведення стягнення з погашенням заборгованості за останні три роки.

Згідно [ст. 394 ЦПК України](#) до клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду додаються документи, передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Як зазначено у п. 7 [Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року №12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражі і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України»](#) згідно з нью-йоркською Конвенцією (зокрема статтею IV) до клопотання про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень повинні бути додані належно засвідчені оригінал чи копія письмової угоди, за якою сторони зобов'язались передавати в арбітраж усі або які-небудь спори, що виникали чи можуть виникнути між ними у зв'язку з певним договором або іншими правовідносинами, об'єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду (термін "письмова угода" включає арбітражне застереження в договорі чи арбітражну угоду, що підписана сторонами або міститься в листах чи телеграмах, якими вони обмінялися). Якщо арбітражне рішення або зазначена угода викладені не офіційною мовою тієї держави, в якій запитуються визнання й виконання цього рішення, подається також переклад названих документів мовою даної держави. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем або дипломатичною чи консульською установою. Сторона, що порушує клопотання про виконання арбітражного рішення на підставі ст.35 Закону "Про міжнародний комерційний арбітраж", повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або засвідчену копію останнього, а також оригінал або належним чином засвідчену копію арбітражної угоди.

Оцінюючи надані документи на відповідність вказаним вимогам, слід зазначити про те, що Стягувачем надано засвідчені арбітражне рішення та угоду із засвідченим перекладом на українську мову. Крім цього щодо компетентності арбітражного суду також зазначено і в тексті рішення з посиланням на відповідну угоду укладену між сторонами.

При цьому Стягувачем також надано підтвердження того, що Арбітражне рішення було прийнято 15 травня 2014 року, скріплене підписами голови суду ті генерального секретаря, а також печаткою суду, що підтверджує, що рішення відповідає усім встановленим регламентом умовам та є остаточним.

Згідно п.12. [Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року №12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражі і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України»](#) Клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни. Відповідно до ст.5 нью-йоркської Конвенції (995_070) і [ст.36 Закону "Про міжнародний комерційний арбітраж"](#) (4002-12) у визнанні й виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем, де запитуються визнання й виконання, докази того, що: сторона, проти якої постановлено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра або про арбітражний розгляд чи з інших причин не могла подати свої пояснення;

Оскільки Україна є учасницею як нью-йоркської Конвенції, так і Європейської конвенції, при вирішенні клопотань про визнання й виконання рішень про зовнішньоторговельний арбітраж необхідно враховувати положення ст. IX Європейської конвенції (995_069) щодо оголошення арбітражного рішення недійсним, зокрема п.2, який передбачає, що у відносинах між державами-учасницями цієї Конвенції, які одночасно є учасницями нью-йоркської Конвенції, п.1 зазначеної статті обмежує застосування статей V, I "e" нью-йоркської Конвенції передбаченими в ньому випадками. У визнанні й виконанні арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада (в Україні - компетентний суд) держави, в

якій вони запитуються, визнає, що: визнання й виконання цього рішення суперечать її публічному порядку.

Оцінюючи надані сторонами письмові докази слід зазначити про те, що Боржником не було надано доказів в підтвердження того, що ПрАт «ДЕВОН» не було належним чином повідомлено про розгляд справи. Проте із Арбітражного рішення вбачається, що відповідач (ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДЕВОН» вул. Московська, 24 кв.21 Україна Кив 01010) отримав повідомлення, про свідчить відповідне підтвердження від 14.04.2014р. з Києва. Проте не зайняв остаточної позиції у справі, не подав жодних пропозицій і не висловив заперечень щодо вимог позов.

Оцінюючи заперечення Боржника щодо порушення публічного порядку країни на території якої повинно виконуватись Арбітражне рішення слід взяти до уваги достатньо аргументовані доводи Стягувача у даному питанні, та відхилити заперечення Боржника, оскільки вирішуючи подане клопотання суд не вправі давати оцінку Арбітражному рішення, а прийнявши доводи Боржника суд фактично втрутиться у спірні правовідносини, які виникли на території іншої держави та щодо яких у суду, що розглядає подане клопотання не має повноважень оцінювати спірні відносини на їх відповідність нормам чинного законодавства України.

Крім того, Арбітражне рішення поширює свою дію виключно на Боржника та Стягувача; Арбітражне рішення винесено на підставі укладеного між сторонами договору; Арбітражне рішення не матиме наслідком внесення змін до законодавства України; Арбітражне рішення не посягає на правопорядок держави України.

За викладених обставин подане клопотання підлягає задоволенню.

На підставі викладеного та керуючись ст.[ст. 396-398 ЦПК України](#), суд -

У Х В А Л И В:

клопотання задовольнити. Надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2015 року, відповідно до якого :

Стягнути з відповідача, Приватного акціонерного товариства «ДЕВОН», Київ, Україна, на користь позивача - Акціонерного товариства «Польське Гурніцтво Нафтове і Газовніцтво С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США =2549,59грн. - 256 258 723,29грн. разом з відсотками за договором у сумі 16% від дати подання позову, тобто 30 вересня 2013 року, до дня оплати.

Стягнути на користь позивача процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00зл., що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих =643,0064грн. - 1 897 724,48грн.

Ухвала може бути оскаржена до Апеляційного суду м. Києва протягом п'яти днів з дня отримання її копії.

Суддя Цокол Л.І. ?